

а другата, по-голямата частъ, да раздѣлятъ между покупателитѣ. Който купувалъ повече, получавалъ и по-голяма печалба.

Отначало сдружението броило всичко 60 човѣка. Тѣ подписали, че ще внесатъ въ касата 2500 лева, но и тия пари не били внесени напълно.

Магазинътъ билъ отворенъ въ стаята на единъ отъ членоветѣ. На вратата на квартирата му турили надписъ: „Кетерингско кооперативно сдружение“.

Нѣкои отъ членоветѣ на сдружението дълго време работили безплатно. Сами купували стокитѣ, сами водѣли, смѣткитѣ, сами продавали. И това продължавало дотогава, додето работитѣ се развили; тогава си взели платенъ човѣкъ и наели особено помѣщение.

Работитѣ на кооперацията изведнажъ тръгнали добре, макаръ изначало цѣлиятъ градъ да имъ се присмивалъ. Особено се гаврѣли съ тѣхъ мѣстнитѣ търговци. Види се, тѣ предчувствували, че отъ това малко дюкянче ще израсте опасенъ съперникъ (конкурентъ).

Членъ на тая кооперация могълъ да стане всѣки мжжъ или жена, като внесе 1 левъ и 25 ст. После всѣки членъ трѣбва да внесе два дѣла (пая), всѣки дѣлъ по 25 лв. Тѣзи пари могли да бждатъ внесени не наведнажъ, ами по части — не по-малко отъ 30 стотинки въ седмицата. Докато дѣловетѣ не сж внесени напълно, новиятъ членъ не получава на ржка нищо отъ печалбата; следуюмата му се печалба минавали на смѣтката за изплащане на дѣловетѣ. Като си внесе дѣловетѣ, членътъ започва да получава 5% лихва на паритѣ и известна частъ отъ общата печалба. Останалата печалба се дѣли между покупателитѣ, безразлично дали сж членове или не — споредъ покупката му.

Всѣки членъ може да внесе повече отъ два дѣла, но не повече отъ 40. На общитѣ събрания всѣки членъ съ колкото дѣла и да е има само единъ гласъ.

Работитѣ на сдружението се ръководятъ отъ комитетъ, членоветѣ на който се избиратъ отъ всичкитѣ кооператори.

Този комитетъ свиква членоветѣ на събрание, отчита се, какво е направено и имъ предлага да обсъждатъ, каквото има да се прави. Събранието обсъжда работитѣ на кооперацията, обсъжда и какви промѣни и подобрения да се направятъ.